שתי בירות – פרק סיום

ירושלים **21:00**

העניין עם זיווג שני הוא שתמימות היא כבר לא חלק מהמשוואה . איש ואישה עם חיים קודמים מחפשים עתיד טוב יותר והחשדנות בלתי נמנעת . מה החלק שלו בכשלון נישואיו . מה חלקה בכשלון נישואיה . איש ואישה טעונים אכזבות וציפיות , בעלי ניסיון לטוב ולרע , בודקים בן זוג פוטנציאלי דרך משקפיים שנשרטו , נסדקו ונעכרו . היא רוצה לוודא שהפעם היא בוחרת נכון . גם הוא . היא לא רוצה למצוא את עצמה באותו סרט. גם הוא . איש ואישה מבקשים לתת לעצמם הזדמנות שניה בצל הזדמנות ראשונה שהוחמצה . בצל טעויות , שגיאות ומפחי נפש .

איש ואישה יושבים ברכב והחלל הקטן כופה עליהם אינטימיות לא מותאמת. היא חושבת מה להתפלל . פעם היתה תובעת בלב , יורדת לרזולוציות של צורה וצבע . השם תעשה שיתפנה הצימר בחורשים , ובבקשה שיהיה הימני עם הבריכה . השם בבקשה שיעלי תקבל את המורה שושי . שההורים שלי יזמינו אותנו לשבת . שאקבל את הפרויקט בעבודה . עם הזמן למדה לפרוש צורך בלי להכתיב פתרון . התפללה לחופשה מוצלחת , למורה טובה , לשבת רגועה , לפרנסה בשפע . אם פירטה רצון ספציפי , הקפידה להוסיף , אם הדבר לטובתי . אם לא , תתעלם.

משתלטת על הצורך להתוות תוצאה רצויה , מתפללת שהטוב עבורם יקרה . שאם, אז . שאם לא , אז לא . רק לבה נע ושפתיה חתומות .

פנסי הכביש מבזיקים בהם . מאירים ומחשיכים אותם זה לזה . בוהק וכהות . קרבה וריחוק . מוזר כמה עשויות זרות והיכרות להשרות מבוכה במידה שווה . מה הוא יחשוב עלי . מה אני אחשוב עליו . הוותק הזוגי לא מעניק להם שום יתרון . היכרות חדשה מבקשת דף חדש , ואין חדש תחת השמש. הדפוסים הישנים , האוטומטים , הידע הקודם , כולם מדללים את הפוטנציאל . מבצרים ביניהם חומה , קמים עליהם לכלותם .

הרכב יוצא מירושלים והיא לא שואלת לאן . עוצמת עיניים ומנסה לשחרר. כששאל לאן ילכו הפקידה אצלו את ההחלטה . אמרה, בנישואים הראשונים שלי הובלתי כמעט את כל ההחלטות . עייפתי מזה . ושלמה לא שאל אם לקחה את השרביט מיוזמתה או שמא ניתן לה על ידי בעלה . האם חוזקתה או חולשתו הם שהביאו לדבר . רק אמר , גם אצלי אשתי החליטה עבורנו .

[illegible]

[illegible]

חושב על זה לעומק , יש פה בעיה . הוא לא מחובר לדברים שהוא רוצה לומר והיא לא מרגישה שהוא מרגיש אותה .

והיא אומרת , אני שמחה שאתה אומר את זה .

והוא אומר , חשבתי שרצית לומר שאהבת את זה . עם… עם בעלך .

והיא אומרת , רציתי שתשאל אותי מה השיר האהוב עלי אבל הבטחתי לעצמי לא לשחזר את פרק א בפרק ב . העניין הוא שאני לא יודעת מה כן להגיד . ושלמה שואל , למה רצית שאשאל . והיא אומרת , כדי שתדע . והוא אומר , אז יכולת פשוט להגיד . והיא אומרת , אבל רציתי שתשאל . רציתי לדעת שזה מעניין אותך . ושלמה אומר , אז יכולת לשאול אם זה מעניין אותי .

ולפני שהיא מספיקה לשאול שלמה עונה , ותצטרכי להתמודד עם התשובה .

והיא שואלת , מעניין אותך ?

והוא אומר , אני אשמח לשמוע .

היא אומרת , אולי אחר כך . תספר לי קודם קצת על עצמך .

*

הוא אהב את אשתו . בכל מאודו . כל מה שלא היה בו , התקיים בה . ביטחון , דעתנות , חריצות , יעילות . הפוך ממנו , המהסס, האטי , המתלבט. גדל בצל אחים דומיננטיים שעמלו להקטינו , שהשרישו בו חוסר אונים וספק . לידה התחזק . האמון חסר הסייגים חישל אותו , גידל בו שדרה, ביסס בו גבריות . הוא חייב לה את מי שהוא היום . עד שהכירו היה נידף כעלה . היא היתה לו עוגן . היא עשתה לו בית .

היא נושמת את מילותיו ואומרת , קשה להתחרות בדבר כזה .

ואז שואלת , ומה אתה היית לה .

והוא אומר , אני לא יודע . את זה צריך לשאול אותה .

ומבקש ממנה לספר קצת על עצמה .

היא רצתה לאהוב . בכל מאודה . כל מה שהיה בו לא הספיק לה . מסירות , נוכחות , יציבות , אחריות . הפוך ממנה , האימפולסיבית , חסרת השקט ,

[illegible]

*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

*

[illegible]

[illegible]

*

[illegible]

[illegible]

*

[illegible]

סיור מקדים . הם מקיפים את האגם , חולפים על פני מתקני הזאטוטים . מתעקלים שמאלה ועומדים למרגלות הגלגל הענק .

שלמה מחשב גובה והיא מחשבת עלויות . איך שילמת את זה ? שלמה לא משתף פעולה . עלויות של פגישות שידוכים מושתות על הצלע הגברית . כך מקובל וזה לא פתוח לשיחה .

ברור לה שהתענוג עולה אי אלו אלפים . היא מנסה להבין מה יותר סותר את שלמה , הרעיון או העלות . זה דורש תעוזה וזו נדיבות . מזכירה לעצמה לשמוט את המוכר , להתמסר להווה , לספוג את הנוכח .

שלמה הפתיע במחווה גדולה , כמעט בלתי אפשרית , הוא מסמן לה משהו . מה הוא מסמן ?

היא אומרת , אני כל כך אוהבת את המקום הזה . תודה שהבאת אותי לפה . אין לי מושג איך עשית את זה . אתה קוסם . איך לא ידעתי .

והוא אומר , אולי יש עוד דברים שאת לא יודעת .

*

במרומי הגלגל היא פתאום נחרדת . אסור לי להיות פה . אני בהריון . שלמה לא מבין מה הבעיה . המתקן בטיחותי . הסיבוב אטי . שום סיכון לא נראה באופק . היא אומרת , אולי לא מסוכן אבל אסור . בגלל החושך לא ראית את השילוט . ושלמה אומר , אם לא מסוכן אז למי אכפת . והיא אומרת , ממתי אתה מדבר ככה . והוא אומר , ממתי אכפת לך מותר ואסור .

ההיכרות המוקדמת מונחת פתאום ביניהם , ובתנועה מתואמת הם מהדקים מעילים מפני הקור . רחוק למטה בתים מבליחים . משפחות זורקות אור . עיר מנצנצת בחושך . האם יש סיכוי לשינוי . האם אנשים משתנים . אם לא, הרי אין להם סיכוי . אם כן , מה יבטיח שלא יחול בעתיד שינוי לרעה.

תנועת הגלגל המתהפכת מורידה אותם למטה , ושלמה אומר לה , תגידי .

והיא אומרת , אני לא יודעת מה לומר .

ושלמה אומר , הכל.

והיא אומרת , ואחר כך אתה ?

והוא אומר , אחר כך אני .

הלילה שקט ושחור וקולה נישא עם הרוח , מתייפח אל הגלים שמעבר לרכס החולי . מבכה שנים של געגוע . היא מספרת לשלמה את כל גילוייה , את חלומה שהתנפץ , שהתבהר והתבאר . שנרקם מחדש . שרועד מפחד העתיד לבוא .

אתה מבין , היא אומרת . אנשים לא משתנים . רוצים אולי . אבל לא משתנים .

ושלמה שואל , את מה היית רוצה לשנות .

*

דחוסים בקרונית קטנטנה וחסרת תנועה הם מבקשים מהמפעיל להניח להם כך ועורכים תיאום ציפיות .

מה הציק לה . מה הפריע לו . אתה שתלטן . חרדתי . אובססיבי . את חסרת אחריות . מנותקת . פשרנית . הרשימות מתארכות והייאוש מכרסם . הוא נאנח והיא אומרת , אתה רואה . אנחנו לא מתאימים . אתה צדיק ואני בינונית . אני פרועה ואתה גבולני . אני תאומה ואתה לא . זה לא יעבוד . מה שנעשה הוא שייעשה .

*

שלמה לא מאמין למראה עיניו . מהגובה הזה קפצת ? כמה הבנג 'י הזה ? חמישים מטר ? היא מתפעלת ואומרת , בול . אתה טוב בגבהים . שלמה לא מתיק את מבטו , איזה אומץ . זה מפחיד בטירוף . אין סיכוי שהייתי עושה את זה .

שלמה לא מאמין למראה עיניו . מהגובה הזה קפצת ? כמה הבנג 'י הזה ? חמישים מטר ? היא מתפעלת ואומרת , בול . אתה טוב בגבהים . שלמה לא מתיק את מבטו , איזה אומץ . זה מפחיד בטירוף . אין סיכוי שהייתי עושה את זה .

והיא אומרת , היית . התחתנת אתי . זה הרבה יותר מפחיד .

והוא אומר , אין דבר שעומד בפניך .

והיא אומרת , הרצון שלך . הוא עומד בפני .

והוא, מבטו כלפי מעלה, ספק אליה ספק ליושב במרומים, אומר, הרצון שלי אף פעם לא היה הסיפור.

והיא אומרת, לא הוכחתי כבר שאני רוצה?

והוא אומר, אני רוצה רצון יומיומי. לא סצנות דרמטיות בבתי מלון.

והיא אומרת, אני מבינה. וחושבת, לו יכולתי לכפות עצמי עד שאומר רוצה אני.

*

טפטוף קל מבריח אותם אל המערות החצובות בסלע. כל אחד מהם תופס פינה. הוא בשלו, היא בשלה. שתי בירות שלמות ותוססות. פרודות זו מזו. תחומות זו לזו. אין מלכות נוגעת בחברתה. שתי בירות דולקות ובעל הבירות כולן מסתיר מהם פניו.

בקול שקט הוא אומר, אנחנו לא מתאימים. היא מסכימה. הסכין ננעצת אבל אין מקום לוויכוח. אולי מלכתחילה לא התאימו. אולי החיים פצעו בהם חבורות של אי התאמה. בשורה התחתונה אין להם סיכוי.

שלמה עוצר אותה ואומר, קולו מתגבר בקושי על הגשם המתגבר, לא אמרתי אין סיכוי. אמרתי לא מתאימים.

האוויר בה קצר והנפש עגומה והדברים לא מתחברים לכדי דבר שניתן לאחוז בו.

*

זוגות לא צריכים להתאים.

מה זה? גרסא זוגית לחיה ותן לחיות? אפילו לי זה נשמע זר. איפה ודבק באשתו? איפה והיו לבשר אחד?

והוא אומר, קודם והיו. אחר כך בשר אחד. חוץ מזה רש"י אומר שבשר אחד אלו הילדים. יצאנו ידי חובת הציטוט שלך בשישית.

והיא אומרת, פלוס אחד. ולמבטו משיבה, אתה איש חכם. תעשה אחת ועוד אחד.

והוא אומר, שש ועוד אחד. וחשבונו מתרגש.

והיא אומרת, אם לא והיו לבשר אחד, מה כן?

והוא אומר, יש לך רעיון?

היא חושבת, מי יתנני קצת אופי.

ואומרת, איש ואישה זכו שכינה ביניהם. כי קצת רווח ביניהם חייב להיות. אתה מבין?

והוא אומר, החידוש הזה שלך?

והיא אומרת, עלית עלי. מספרת לו על ברונר, מתענגת על קורת הרוח שנשפכת ממנו ושואלת שוב, אתה מבין?

והוא אומר, לא לגמרי מבין.

*

הם עולים על הרכבל, מסכימים שהוא בטוח. היא מתיישבת בצד השמאלי. הוא בימני. מאזנים את הקרונית במשקלם.

זוגות צריכים להיות מתואמים. לא מתאימים. לא תאומים.

היא מקשה והוא מתעקש. זוג מתואם מדבר. זוג מתואם משתף. זוג מתואם אוהב.

ומה זאת אהבה ואיך אוהבים וכמה חמקמק הרגש הזה.

והוא אומר, אהבה היא לא רגש. אהבה היא פעולה. אנשים אוהבים פועלים אהבה.

והיא אומרת, לפעמים אהבה היא גם אי פעולה. אתה לא חוסם אותי. ולא מנהל אותי. ולא מתמרן. ולא פועל לטובתי ובשמי ועבורי. אני לא ילדה קטנה.

והיא אומרת, לפעמים אהבה היא גם אי פעולה. אתה לא חוסם אותי. ולא מנהל אותי. ולא מתמרן. ולא פועל לטובתי ובשמי ועבורי. אני לא ילדה קטנה.

ושלמה משיב, נכלם, מקובל.

והיא חושבת , אולי יש לו אוזניה ומישהו מייעץ לו מה לומר ?

ואומרת , אתה לא רע שלמה רביץ ואני אשמח לפגוש אותך שוב .

*

הם מסכמים להיפגש שוב ולהמשיך ללבן את הדברים . המילה ללבן זרה להם. הזרות טובה ביניהם . מרחיקה את המוכר והרע . מסמנת משהו אחר . השעתיים שלהם אוזלות והם נסוגים אל השער , נאספים אל הרכב , מתמקמים וחוגרים . היא אומרת , אני רוצה לחזור לנהיגה . הוא אומר , התחלתי לעבוד אחר הצהרים . היא נחרדת , מה מה , תעצור את הרכב . הוא מתחנן , הפסקת לעבוד , נפרדנו , מה רצית שאעשה .

היא אומרת , חזרתי לעבוד . והוא אומר , נכון . אבל כבר התחייבתי . והיא אומרת , אז תעזוב . והוא אומר , אבל אני נהנה . והיא אומרת , מה זו העבודה הזו בכלל . ואז אומרת , לא, אל תגיד לי . ואז אומרת , נו תגיד כבר .

שלמה מספר על ארגון שדואג לילדים להורים גרושים . הוא מרכז את הפעילות . הוא היה שם כבר פעמיים . זו מצוה גדולה וגם השכר לא רע .

והיא אומרת , יצא המרצע . והוא אומר , כן . והיא אומרת , אני לא יודעת מה להגיד . והוא אומר , לא חייבים להגיד .

*

כשהרכב עולה על כביש אחת הוא אומר , אשתי הראשונה . משתהה רגע , מחכה שתרים אליו את מבטה וממשיך . אשתי הראשונה היתה אומרת שהתורה היא אשתי הראשונה והיא עצמה אשתי השניה . כביכול התלוננה אבל למעשה כך רצתה אותי . לפעמים הרגשתי שהיא לא רואה בי דבר מעבר ליכולות הלימוד וההתמדה שלי . נשואה לאברך שאני . לתורה שבי . לא אלי .

והיא לוחשת באפיסת לב , קשה לחיות ככה .

אישה ואישה כאב ביניהם . היא קוראת לשכינה שתבוא .

*

הקסטל מיישר בה עקמימות שבלב והיא אומרת , אולי תשים איזה שיר . ושלמה אומר , השיר . הבטחת לספר לי . והיא אומרת כן . מספרת איך

השתמשה במוזיקה. איך מילאה את ראשה בצלילים, במילים, כמה שיותר רחוק מעולמה. כמה שפחות קרוב לכאב. כאב התאומות האבודה. לחן עמום שהולך ודוהה. נקודה שפעמה פעם, עד שנחלשה. היא מקווה שהוא אוהב מוזיקה כי חשוב לה בפרק ב’ לבנות פלייליסט משותף, שירים שהיא אוהבת, שירים שהוא, אולי יהיו כמה ששניהם. שלמה מקמט במצח את מעצור הבכי שלו, מודה לה בנצנוץ עיניים שלא התעכבה על עניין העבודה, מתמסר לסוגיית השירים. תוהה איזו מין רשימה זו תהיה. ערבובים והכלאות של קודש וחול. הוא לא שולל אבל הם יצטרכו לבדוק כל שיר לגופו. גם שירים לועזיים. גם מילים שאתה לא מבין משפיעות עליך.

היא אומרת פייק איט טיל יו מייק איט, ולעיניו השואלות אומרת, אני בודקת את התיאוריה שלך.

היא מזפזפת בין תחנות הרדיו, עוצרת על גלגלצ, שם הלב של ישי ריבו נקרע לשניים.

היא תוהה אם מספדם יכול להפוך למחול ושלמה אומר, אולי נוכל להיפגש באמצע.

היא אומרת, אולי. חושבת, הלוואי.

ואז אומרת בקול, הלוואי.